

Kammarrätten

RÄTTSFALL

Insulinkostnader.

I sin år 1952 avgivna självdeklaration hade en person — här kallad Y — under hänvisning bl. a. till bilagt läkarintyg yrkat avdrag med 400 kr på grund av högre levnadsomkostnader till följd av sockersjuka med insulinbehandling.

Vederbörande TN medgav förhöjt skattefritt avdrag med sagda belopp.

Hos vederbörande PN yrkade TI att då Y vore ogift och hade mer än 14.000 kr i inkomst, ävensom 8.000 kr i förmögenhet, avdraget icke måtte beviljas.

Nämnda yrkande bifölls av PN.

Hos KR besvärade sig härefter Y under hemställan att få komma i åtnjutande av avdraget ifråga samt anförde bl. a. följande. Han kunde icke acceptera PN:s motivering, då de avgörande omständigheterna icke vore den skattskyldiges inkomst och civilstånd utan det väsentliga vore att den sockersjuka utan eget förvållande genom sin sjukdom orsakades extra utgifter, som icke hade någon motsvarighet hos andra medborgare i samhället. Dessa utgifter borde således ej inräknas i den inkomst, som vore bestämmande för en persons levnadsstandard och som beskattades.

Vid besvären hade fogats av Riksförbundet för Sockersjuka avgivet yttrande, däri framhölls bl. a. följande. En insulin-

behandlad sockersjuk person, som själv bekostade sitt insulin, hade normalt en årlig utgift av 400 kr för insulin m. m. Den sockersjuka, som ej använde insulin, finge hålla sträng diet, vari inginge grönsaker och frukt, vilka framförallt vintertiden vore dyra. Dessutom borde personer utan insulin regelbundet och ganska ofta kontrollera sin sockerhalt samt även i övrigt iakttaga ett efter sjukdomen avpassat levnadssätt, vilket medförde extra utgifter. Vidare krävdes ofta dyrbar medicin, som den sockersjuka inte finge någon hjälp till att betala, då medlemskap i sjuk-kassa endast undantagsvis beviljades. En sockersjuk person med insulin måste allt emellanåt skaffa sig sprutor och nålspetsar, vilka vore dyra i inköp och av vilka flera uppsättningar ständigt måste finnas. Till sterilisering av sprutor och nålar erfordrades dessutom apotekssprit. I regel brukade ett läkarrecept på dyl. sprit kosta cirka 5 kr per gång. Även den som använde insulin måste noggrant och regelmässigt få sin sjukdom kontrollerad minst en gång i månaden. Sockersjuka hade vida större utgifter för sin sjukdom än andra kroniskt sjuka. Därjämte vore en sockersjuk i regel utestängd från allt skydd i form av försäkringar, och i de undantagsfall en sockersjuk finge taga t. ex. en livförsäkring, måste betydligt högre premier

än normalt erläggas — i vissa fall en förhöjning av upp till 50 %. Sockersjukan vore en livslång, kronisk sjukdom, som således fordrade regelbunden vård och tillsyn. Om den sjuke följde av läkare givna föreskrifter beträffande insulin och diet m. m., hade han emellertid utsikter att väl kunna hävda sig på arbetsmarknaden till gagn för både sig själv och det allmänna. Genom sin sjukdom vore han dock handikappad i förhållande till andra, friska människor, enär sjukdomen konsekvent medförde högre levnadskostnader för honom. Hans utgångsläge bleve därför genom sjukdomen försämrat, ty han finge hela livet igenom dragas med ovan nämnda kostnader, vilka medförde att hans skatteförmåga bleve väsentligen nedsatt. Riksförbundet hade tidigare framhållit det berättigade i att personer, som vore behäftade med kroniska sjukdomar och härigenom åsamkades extra utgifter, vid taxering borde beviljas ett generellt avdrag oberoende av inkomst. För en dyl. tolkning syntes skatteförfattningarna lämna utrymme. Förutsättningen "väsentligt nedsatt skatteförmåga" kunde nämligen i

skattehänseende både direkt och indirekt tillämpas på alla sockersjuka personer, som på grund av sjukdomens regelmässiga natur hade ungefär samma fördyring av levnadskostnaderna. Det förtjänade slutligen framhållas att sådana skattskyldiga, som på grund av tjänst åtnjöte fri läkarevård m. m., icke bleve beskattade för sådan inkomst.

TO tillstyrkte bifall till besvären.

För sin del anförde TI bl. a. följande. När det gällde obotlig sjukdom av här ifrågavarande slag, som under hela livstiden droge med sig extra kostnader, funne TI det tveksamt, om det fiskala intresset borde påfordra en så restriktiv tillämpning av bestämmelserna om avdrag för nedsatt skatteförmåga, som här skett. Att Y vore ogift syntes TI näppeligen böra inverka på avdragsrätten, då den ogiftes större skatteförmåga torde få anses utnyttjad genom ortsavdragens avvägning. TI vore därför böjd tillstyrka bifall till besvären.

Genom utslag den 7/5 1954 gjorde emellertid KR ej ändring i PN:s beslut.